

Гледахъ го очудено и не разбрахъ, защо му дадохъ всички тѣзи нѣща. Преводачътъ приближи до мене и, като се смѣеше, каза ми:

— Сега ти си нашъ, Замба. Ако си послушенъ, ще ти бжде добре. Ще ти дадатъ хубави дрехи, ще те хранятъ добре и ще ти даватъ всѣки день ракия.

Толкова бѣхъ глупавъ, че все още не разбирахъ, каква е работата, а си стояхъ мълчишката, не мръдвахъ. Но скоро бѣлитѣ ме накараха да разбера. Двама отъ тѣхъ се нахвърлиха отгоре ми. Единиятъ започна да ми нахлузва на ржцетѣ халки, другъ да връзва краката ми съ вжже. Това ме направи да дойда на себе си. Мина ми презъ ума, че ще ме убиятъ и изядатъ и азъ съ силно движение се освободихъ отъ хората, които ме притискаха. Бѣхъ пѣргавъ и силенъ. Успѣхъ да се изтрѣгна и се спуснахъ къмъ вратата. Но тамъ сжщо пазѣха бѣли хора съ голѣми камшици. Щомъ стигнахъ до тѣхъ, тѣ започнаха да ме шибатъ по голото тѣло. Потече кръвъ. Викахъ отъ болка и се метнахъ назадъ, но тамъ отново попаднахъ въ ржцетѣ на пѣрвитѣ мжчители . . . Бранѣхъ се, доколкото можехъ и викахъ на баща си:

— Татко, бѣлитѣ хора искатъ да ме взематъ! Помогни ми, спаси ме! . . .

Но баща ми не ме погледваше и като че не чуваше плача ми. Той разглеждаше красивата пушка и бѣше изпилъ вече нѣколко глѣтки отъ любимата си „огнена вода“. Изведнажъ презъ ума ми мина ужасна мисль: баща ми ме продаде на бѣлитѣ за пушката и за огнената вода! Сега съмъ тѣхенъ робъ. Тѣ ще ме взематъ съ кораба си и ще ме заведатъ, кой знае кжде, както бѣха взели и откарали много наши негри . . .

При тази мисль такова отчаяние ме обзе, че